

НАШЕ ЖИТТЯ

UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

Ч. 7 (102)

АВГСБУРГ, 26. ЛЮТОГО 1947

РІК III

Дві імперії

Зачудований світ придивляється до подій у Британській імперії. В колоніях цієї найбільшої в історії людства імперії забути або невідомі світові народи прокидаються до свідомого політичного життя: вони вимагають для себе державної незалежності. Англійський уряд і парламент ведуть переговори з заінтересованими країнами як з рівними і доходять з цими народами до згоди або відкладають переговори на пізніший час. Не чути при цих переговорах, щоб англійці грозили колоніальним народам своєю воєнною силою. Політичні провідники Британської імперії добре розуміють, що голе насильство має свою велику невигоду: пролита кров поневоленого народу не забувається, вона вічно пригадуватиме йому про заподіяну кривду і будить ненависть до гнобителя. Ця ненависть може в слушний час викликати вибух гніву і наробити великої шкоди цій імперії. Тому англійська політика все шукає порозуміння, згоди і, хоч має досить фізичної й технічної військової сили, береться до зброї дуже неохоче і зрідка.

Британська імперія утворилася через завоювання і прилучення до Англійського королівства різних територій в Європі та в інших частинах світа. Англійці захопили в 17 та 18 віці більшість еспанських та французьких колоній в Америці та в Азії, в 19 віці формально прилучена була до Англії Індія, в 20. віці здобута була від бурів Південна Африка, а ще перед тим англійці стали твердою ногою в Єгипті. Англійська морська велика держава не мала великого війська і здобувала землі в різних кінцях світа з дуже малими силами. Найтяжче довелося англійцям боротися в Канаді, яку вони здобули від Франції 1763 року.

1776 року проти лондонського уряду вибухло повстання в північно-американських колоніях. Довга і кривава війна закінчилася тим, що ці колонії, заселені людьми англійської мови та культури, відділилися від англійського королівства і утворили незалежну республіку — Злучені Держави Північної Америки.

В Історії Англії це був переломний момент. Від того часу Лондонський уряд старався йти назустріч бажанням своїх колоній, заселених людьми білої раси. Так здобули права домінії, в рямцях Британської імперії, Канада, Австралія, Нова Зеландія. Завоювавши країну бурів у Південній Африці 1902 р, англійський уряд незбаром дав цій країні права домінії (свій парламент і уряд). Домінії zostалися вірними членами „Британської Громади народів“ і в Першій світовій війні, і в Другій Австралія, Нова Зеландія, Африка і

Канада послали своїх синів у далеку Європу обороняти zagrożену Англію.

Домінії об'єднані з Англією тільки особою короля. Вони мають свої уряди, свою власну, незалежну політику. Сусідня з Англією Ірландія довго боролася за свою автономію і самостійність проти англійського панування. Після Першої світової війни і вона здобула право відділитися від імперії. А проте — Ірландія не відділилася, хоч свої суверенні права забезпечила так далеко, що в Другій світовій війні була неутрачена. Причина дуже проста: ірландці, хоч не визнають англійського короля над собою, все ж не хотять утратити права громадянства Британської імперії, бо громадянство дає їм великі вигоди в цій великій державі.

Після Першої світової війни до політичної незалежності прокинулися й інші народи Британської імперії. Згідно з випробуваною традицією англійці ведуть переговори, дають уступки, дивляться, наскільки той чи інший народ дозрів до державної незалежності. В Англії вчиться молодь з британських колоній, ці люди придивляються до демократичних порядків на англійському острові, нав'язують знайомства в англійських політичних кругах і самі хочуть у себе йти слідами першої в світі демократичної англійської метрополії.

Ворожа до Англії пропаганда твердить, що, мовляв, англійці „силою тримають поневолені колоніальні народи“. Факти доводять інше: в Індії на 400 мільйонів мешканців число всіх англійців взагалі не досягає 150 тисяч осіб! Під англійським проводом Індія розвинулася культурно та з господарського боку. Тепер могли індуси проголосити свою незалежність (22. січня 1947 р.). Але велике питання, чи захочуть індуські провідники перервати зв'язок з Британською імперією. До того ж і господарські інтереси велья індусам бути в контакті з Англією та її домініями. Недавній приклад — Бурма: англійський уряд визнав незалежність цієї країни і навіть дав Бурмі велику грошову позику. Ясна річ, що до такого „гнобителя“ в Бурмі не буде ненависти, навпаки, зостанеться вдячна прихильність.

З цих прикладів бачимо, що Британська імперія не так воєнною силою тримається, як силою моральною: народи імперії хочуть бути її членами, бо не бачуть загрози для себе від Англії, навпаки, розуміють велику власну вигоду від перебування в імперії.

Гляньмо на іншу імперію, що від давнього часу була і є суперницею Британії. Держава московська (Закінчення на 2 стор.)

Генерал Джордж Маршалл з президентом Труменом в дні прийняття посту державного секретаря закордонних справ

Гералд Ласкі про політику ССРСР

(УБІ) Повернувшись з ССРСР, Гералд Ласкі, президент англійської робітничої партії на пресовій конференції в Брюсселі заявив:

У політбюрі існують тепер три течії: течія Сталіна, яка змагається до замирення із західною Європою та ЗДПА, течія Молотова, яку Ласкі називає „течією сумніву“; і течія д-ра Мікояна, яка полягає в тому, що вона сумнівається щодо західної Європи, але помимо того бажає спробувати піти з нею на співпрацю. (Нувел де Франс, 8. 1.)

Фінансовий звіт Зл. У. А. Д. Комітету

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет, що його головою є д-р Володимир Галан, подає у часописі „Америка“ ч. 102 з дня 15 жовтня 1946 свій фінансовий звіт із допomoгової акції для наших скитальців в Європі. Із цього звіту довідуємося, що до дня 1. вересня 1946 Злучений Комітет зібрав для допомоги всієї нашої еміграції в Європі 84.347.41 доларів.

До дня 1. вересня 1946 перевів Комітет, як каже звіт, таку допомогу:

Грошова допомога Допомоговим Комітетам в Європі	66.025.00 дол.
Міжнародній Ком. Ч. Х. в Женеві	10.000.00 „
Сироти	20.000.00 „
Пакунки з поживою, одяжком, книжками, газетами і т. ін.	10.339.58 „
Видатки на пакування і висилку одягів	4.729.98 „
Організація „Care“	2.500.00 „
Разом видано на допом.	113.594.56 дол.

Крім цієї допomoгової виплати, виказує фінансовий звіт ще такі видатки:

Членська вкладка до „Американ Кависл“	425.00 дол.
Бюрові видатки	5.955.75 „
Кошти подорожі та представництва	2.620.54 „
Друк видань	772.35 „
Канцеляр інвентар	1.834.90 „
Збіркова кампанія	644.53 „
Разом	12.366.10 дол.

Про атомову війну

Вашингтон. — Александер Северський, відомий американський конструктор літаків, заявив, що атомовою війною може тривати кілька років. В розмові з кореспондентами він пророкував розвиток оборонних засобів проти атомової бомби, що продовжать атомову війну. Він додав, що атомовою бомбою не змінила основних воєнних правил.

ДЕМОБІЛІЗАЦІЯ СОВЕТСЬКОЇ АРМІЇ

Щоб забезпечити фабрики робочою силою, в Москві вирішено демобілізувати значну частину вояків советської армії. В жовтні 1946 року Сталін заявив, що ССРСР має в Німеччині, Австрії, Угорщині, Болгарії, Румунії та Польщі 60 дивізій свого війська.

З Москви повідомляють, що після цієї п'ятої демобілізації в советській армії лишиться дуже мало вояків, старших 22 років. Старшини советської армії не підлягають демобілізації. При новому призові рекрутів тисячі молодих людей у службовому віці не були покликані до війська. Вони мають іти на фабрики працювати для п'ятилітнього плану.

ських князів і царів будувалася жорстокими війнами і невблаганим централізмом. В завойованих областях московські царі винищували або вивозили до себе місцеву провідну верству. Наприклад, це зробили з боярською та купецькою аристократією в завойованих республіках Новгороді та Пскові в 15. віці (це називалося — „вивод”). Населення поневолених країн часто винищувалося або йому силою накидалися московська мова та звичаї.

„Перед нашим приходом до вас учинить єдність вірою і виглядом: пострижеть васі чуби” — так писав цар Олексій Михайлович до білорусинів 1655 року.

Англійська держава не примушувала колоніальні народи міняти віру. Москва мала ідею універсального православ'я і мріяла про навернення слов'ян та інших народів на віру „білого царя”. Цей фанатизм, релігійна нетерпимість лишилися і в політиці Московщини. Обіцяючи Україні, народам Кавказу, Сибіру і т. д. найширшу вільність, московські царі писали в тайних інструкціях про заходи, як би „Малу Росію (і інших) взяти в руки” та мріяли про „обруєння”.

Коли 1917 р. впала царська влада, то народи Росії хотіли здобути для себе автономію, не розриваючи зв'язку з Росією. Але вони зустріли проти себе непримиренний централізм російських політичних партій, що стали на позиції царського жандарма: „Тащить і не пущать”. Само собою, цей московський централізм мусів викликати серед народів Росії після революції 1917 р. стремління відділитися від мачухи-Московщини.

Дальше знаємо. В державнім гимні ССР співається, що цей союз „скувала Великая Русь”. Відомо всім, якими засобами. Коли б народам цієї імперії дати волю рішати незалежно і без страху свою долю, то кожному ясно, яке було б це рішення. „Ману факта, ману деструо”, — (рукою збудоване, рукою руйную) — ці латинські слова вкладає легенда Богданові Хмельницькому 1639 р., коли він був присутній при будівництві польської твердині над Кодацьким порогом на Дніпрі. Імперії, збудовані самою силою, без моральних основ, падають і зникають. Навпаки, держави, що спираються на ідеалах свободи, рівності, справедливості і моралі стоять твердо і непохитно. Моральна сила Британської імперії виявилася найбільше 1940 р., після упадку Франції, коли вся Західна Європа опинилася в руках Німеччини та Італії, і Англія стояла сама віч-на-віч проти могутнього ворога.

Моральна слабкість східної імперії виявилася після 22. червня 1941 р., коли цілі армії, не знаючи, що несе Гітлер на Схід, не хотіли битися і йшли в полон.

Чи може рівнятися з Британською імперією котрась держава, основана на деспотизмі, неволі й рабстві? Ф.

КОМУНІСТИ У ФРАНЦУЗЬКОМУ УРЯДІ

Хоч, компартія у Франції стоїть числом послів до парламенту на першому місці, проте в уряді комуністи мають тільки чотири місця (національної оборони, праці, відбудови і здоров'я). Від міністерства оборони відділено міністерство війни, міністерство летунства і морське. Міністерства віддано некомунистам.

УСЬОГО СВІТУ

УКРАЇНА Й БІЛОРУСЬ НА НАРАДІ ЧОТИРЬОХ ВЕЛИКОДЕРЖАВ

(Лондон). — На засіданні уповноважених заступників міністрів закордонних справ чотирьох великодержав представник Білорусі висловлювався в справі мирного договору з Німеччиною. Він домагався від Німеччини відшкодування в сумі одного мільярда 500 мільйонів доларів. Білорусь домагається повного роззброєння Німеччини, міжнародної контролю в Рурщині, демократичної земельної реформи, ґрунтового переведення денацифікації центрального німецького уряду та контролю чотирьох великодержав над Німеччиною до часу, поки німецький мілітаризм цілком не згине.

Представник України висловлювався щодо угоди з Австрією і домагався ліквідації таборів втікачів та насильно переселених осіб та репатріації їхніх мешканців. Україна домагається створення справді демократичної Австрії та заборони об'єднання з Німеччиною.

АНГЛО-ФРАНЦУЗЬКІ ПЕРЕГОВОРИ

Між Англією та Францією провадяться переговори, що мають дійти до англо-французького договору з відповідними політичними й мілітарними точками, до спільного розв'язання німецького питання і найтіснішої господарської та фінансової співпраці між Францією і Великобританією. Переговори провадяться прискореним темпом, щоб у головній частині вони були закінчені до 10. березня, себто перед початком московської конференції.

БОГОСЛОВСЬКІ ШКОЛИ В МОСКВІ

Американські кореспонденти повідомляють, що в Москві незабаром почнуться наука в двох духовних школах: в духовній семінарії та в духовній академії.

Видно, що в Москві „увірували в Бога”.

Новий президент Франції В. Оріоль зі своїми внуками

САМОСТІЙНІСТЬ КОХІН-ХІНИ

4. лютого проголошено Кохін-Хіну „вільною державою, сполученою з Індо-Китайською федерацією та з французькою унією”. Французький уряд цим проголошенням хоче мати на своєму боці частину населення Індо-Китаю. Виет-Намська республіка не визнає цього й продовжує війну проти французів

ЧОМУ АРАБИ НЕ МОЖУТЬ ОБ'ЄДНАТИСЯ?

Араби розділені між чотирма державами: Єгипет, Ірак, Сауді-Арабія та Зайорданія. Кожна країна має свого володаря-монарха, що хотів би мати під своєю владою всіх арабів. Єгипетський король, володар найкультурнішої арабської держави, хотів би стати королем усіх арабів, того самого хоча Ібн-Сауд з південної Арабії, це також мрія володарів Іраку і т. д. Королівські родини ворогують між собою і це причина, що кожна арабська країна живе окремим життям.

ОБОРОНА АЛЯСКИ — ЖИТТЄВА ПРОБЛЕМА ДЛЯ ЗДПА

Сан Франціско. Генерал Деверс, головнокомандуючий американського сухопутного війська, прибув у Сан Франціско з Сером Гюбертом Вілкінсом відомим англійським полярним дослідником. Деверс заявив, що віддалення між Аляскою і Європою є порівняно невелике. Аляска є стратегічним полем для перехвату ворожих ракетних стрілець, як також місцем, з якого можна буде посилати літаки без людей і іншого роду нову зброю, заявив Деверс.

ЗАПИТАННЯ В АНГЛІЙСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ

На поставлене в англійському парламенті запитання, чи англійський уряд визнає прилучення Литви, Латвії та Естонії до ССР, представник міністерства закордонних справ відповів, що Англія визнає це прилучення тільки фактично, а не правно.

ІТАЛІЙЦІ ПРОТИ МИРОВОГО ДОГОВОРУ

Італійський уряд подав ноту протесту в двадцятьох столицях держав, що підписали мировий договір. В ноті зазначено, що передача частини італійської землі Югославії та Франції зменшила „життєвий простір” для італійського народу. Італійців турбує непевність володіння колоніями в Африці і те, що Італія мусить заплатити сотні мільйонів доларів репарацій. Відомий противник фашизму граф Сфорца заявив, що італійський народ показав свою справжню вдачу, ставши першою нацією, яка відділилася від Німеччини за світової війни.

ІЗ П О Т І К О

★ Варшава. З Польщі повідомляють, що на польсько-німецькому кордоні, ССР зменшив кількість війська до 30—40 тисяч вояків. Крім того ССР підготує повну евакуацію своїх військ з Польщі. Советське головне командування передало польському уряду вже низку важливих стратегічних пунктів у Польщі.

★ Австралійський перший міністер Чіфлі заявив журналістам 5. лютого, що він звернувся до голови англійського уряду в справі переселення в Австралію більшого числа англійців.

★ В Марсель приїхав голандський корабель „Йоган де Віт” з 390 ДП жидів, щоб взяти ще 565 жидів з Польщі, Австрії і Мадярщини. Вони мають їхати в Австралію, де їм дозволено поселитись.

★ Грецький міністер летунства повідомив, що Англія постачає для Греції модерні літаки. Чисел він не подав. Говорять однак про 300 літаків. Їх мають вжити для боротьби з повстанцями.

★ Китайські комуністи зробили несподіваний напад на Пейпінг. Вони перелізли на драбинах через мур, і підпалили 12 урядових будинків, між ними і військовий шпиталь. Одночасно вони визволили 68 в'язнів з тюрми.

★ Франкфурт. — Головна квартира Армії ЗДПА в Європі повідомля, що 3.400 американських родин повернуться протягом шести місяців додому. Це розпорядження охоплює приблизно 6.800 осіб. (Дайли Мейл, 9. 2. 47).

★ Багдад. В Іраку засуджено 25 членів неформальної комуністичної організації „національного визволення” на 4 місяці примусових робіт. (Д.М.А. 2).

★ Аргентинський консулят у Лондоні повідомив, що було видано 2.000 віз в Аргентину для вояків Андерсової Армії. 5.000 поляків подало прохання про в'їзд в Аргентину.

★ Мери, наймолодша дочка Вінстона Черчилля, вийшла 11. 2. заміж за капітана Совмса, помічника англійського військового аташе в Парижі. Вінчання відбулося в історичній церкві св. Маргарити напроти парламенту. Присутні були численні представники уряду на чолі з прем'єром Етллі, різні військові і дипломати.

Величезний натовп чекав ще з самого ранку. Як приїхав Черчилл, натовп прорвав поліцейний кордон і кинувся до його авта з вигуками: „Старий добрий Вінні”.

★ Член советської академії наук Ліна Штерн знайшла спосіб лікування різних недуг через ін'єкції в мозок: запалення мозку (менінгітис, болячки в шлунку і т. д.).

★ Мюнхен. Німецька поліція уда-ремнила бомбовий замах в Гамбурзі, бомба мала вибухнути на зборах політичних в'язнів.

★ На будинок головного управління американського військового уряду в Бремені 5. лютого зроблено спробу кинути бомбу.

★ Срусалим. Англійський уряд опрацював новий план щодо Палестини, пропонуючи негайний дозвіл для імміграції коло 100.000 жидів. Англійський план не вдовольняє ні арабів, ні жидів.

★ Група правовірних жидівських рабинів прийшла до англійського високого комісара Сера Елена Каннінггема. Ця група вірить, що при наближенні приходу Месії всяка боротьба безцільна. На їх думку Месія прийде 1990 року, отже жиди мають терпіти ще тільки 43 роки утиски й погроми, а там прийде Месія і все в порядку.

ЛІТЕРАТУРА і МИСТЕЦТВО

Куліш про свій роман

З листа Куліша до Костомарова 4. вересня 1846 року.

...Оттак же я дякую Вам, мій любий Добродію за Вашу щирю пораду. Може, пам'ятаєте, як колись зимою писали до мене лист про „Чорну Раду“, і що було добре, то вже хвалили так, що й вище міри, а що не гаразд, то так-таки по-козацьки на всякий гріх щиро й виказали. От я, взявши до серця й до мислі Ваше розумне слово, знов, — слідом того грішника, — зачавши од того як попадали Кирило Тур із Шрамченком, у голові все наново пережив і перекомпанував (тільки за порозця з матір'ю да січовий суд не ворухивши зоставив), і до самого кінця все по вашому жаданню і совіту допровадив. І коли хочете знати, то ще тільки на тім тиждні з сею працею вгомонився. Чорна Рада (у главі XXI) вже тепер не з літописця виписана, а таки сами козаки зійшлись да й учинили її меж собою із великим галасом і бучами, що аж мені між ними було страшно. А потім бачить Шрамко, що вже „одрізана скиба од хліба — не притулиш“, своє власне діло закінчив, і душу свою за ближніх по християнськи (хоч би й нас так Господь сподобив) положив. І все, що треба, зведено тепер, дякуючи Богу дай Вам, гарненько; так як от майстрі зачнуть церкву мурувати, то як-то широко розведуть! що, бачця, й ладу там ніякого не знайдеш; от же дивись, вони знають, що роблять: і заломи виведуть, і кришу і баню збудують, що на самому версі й святу да одрадну ознаку — хрест золотий поставлять, щоб кожному було розумно, на що така велика праця піднята. Маючи ж у голові собі за правило таких майстрів, і сам я із своєю працею так мірковав, щоб гарненько вгору її вивести і всякому до толку подати, на що оті широкі стіни вимуровані і супротив якої думки уся ота буча й заверуха й „несталість нашого люду“ тут так гарно, по щирій правді виписана. Переговоривши вже все — і про те, що пало в смутні руїни, і про те, що знову прийнялось і зацвіло, мов квітки на зруйнованім старосвітським мурі, — сими словами закінчав я свою книжку. Подаю Вам їх до сподоби, чи вподобаєте. „Отже я й скончив, любії мої земляки, свою історію, розумному на науку. Похилиться, може, од смутних думок і не одна, так як моя, голова, проходячи по тій нещасливій старосвітщині: що скільки то було добра в серці в нашого Українського люду, да як-то все те ні на що обернулось од безладдя, — що не зуміли, як заповідав батько Хмельницький, усі у одно стояти.“

Ще доложу одно слово. Не буди убо Вам чтущу разуміти, яко суєтною гордостю если обольшаем, і вже тепер свою книжку за непогрішиму ні в чім уважаю. Ні, Добродію, мале нашого й віку, щоб яким словесно, письменним своїм ділом до кінця задовольнитися!..

1819-1897

Пантелеймон Куліш

14 лютого минуло 50 років від смерти поета, історика і громадського діяча Пантелеймона Куліша. Куліш належить до основоположників новочасного українського руху, був він творцем української літературної мови і автором нашого правопису («Кулішівка»). Людина великою хисту і глибокою знання, Куліш усе життя горів, боровся, шукав, вірив, впадав у безнадійність і знів, знов захоплювався і без упину працював для української культури, для нашого національного відродження. Схилиємо голову перед тінню великого ентузіаста, що мій бути одночасно і глибоким скептиком і суворим критиком. Багато в чім помилявся Куліш. Але всі його оцірки і помилки викупила його велетенська, подвижницька праця на полі української культури. Минуть століття, але ім'я Пантелеймона Куліша не забудеться в історії українського народу ніколи поряд з іменем Тараса Шевченка.

МИКОЛА ЗЕРОВ.

Куліш

Давно в труні Тарас і Костомар, Гравовський чемний, латвійний Плетиньов. Сиві розум і холоде кров; Літа минулі — мов біда примара.

Та він працює. Феніксом з пожара Мотронівка народжується знов; Завзяттям віє від його промов, І в очах відблиск молодого жара.

Він боре тупість і мурузу лін, В Європі хоче «ставляти курін». Над творами культуриликів п'яніє;

І днів старечих тятюга летка, І навіть в смертних муках агонії В повітрі пише це його рука.

11. 5. 1926 р.

В. СВІТАЙЛО.

Людина подвигу

До 50-ліття смерті П. Куліша

Йому судилася в житті велика доля — Боротись і страждати за люд закутий свій. І він горів — палав, воєнний буревій, Не тиснувши в бою завязаному ніколи.

Великі братчики Тарас, Василь, Микола Ділили разом з ним той подвиг життєвий, Шлях пробиваючи трудом в гущі новій, — Та він найдовше був борцем у «дикім полі».

О наш подвижнику! Ти духом не помер; Тебе ми носимо в серцях своїх татар, Шукаючи собі в твоїх ділах наснаги,

І твоїй широкій докір, терпіння твоє слово Звучать іноді нам як істина жива, — Народі без пуття, без чести, без поваги...

П. КУЛІШ І НАШЕ НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНЕ ВІДРОДЖЕННЯ

Дивна доля судилася Кулішеві. На початку — приятель, однодумець і надхненний прихильник Шевченка, співробітник Костомарова в науковій і публіцистичній праці; в другій половині свого життя — противник Шевченка, якого музу називає „п'яною“, а Костомарова „сліпцем“. Куліш почав свою історичну наукову працю від звеличування минулого України: порівнював козацький український народ із старовинними греками. А в другій половині життя не було суворішого прокуратора над Куліша для обвинувачення „народу без пуття, без чести, без поваги, без правди у завітах предків диких...“ Куліш позичає свій поетичний хист для доказу, що український народ „повстав з безумної одваги гірких п'яниць та розбишак великих...“ Куліш паплюжить гетьманів українських віршами і в прозі і пише оди до гнобителів України — царя Петра I і цариці Катерини II.

Звеличник польської і нашої спольщеної шляхетської аристократії 16—17 вв., що воювала з „козацькою безкультурністю“, Куліш пішов 1863 року на службу в Варшаву до генерала-губернатора „Надвислянського краю“, щоб помагати Московщині провадити „обрусеніє“ поляків. Таких суперечностей можна знайти в діяльності Кулішевої цілі десятки. І все ж

всі ці антитези можемо звести до одного джерела. Це джерело — Кулішів патріотизм і захоплення культурою. Можна сказати — Куліш хотів культурного патріотизму.

У своєму „Заспіві“ він писав:

„Ой скоро світ буде
Прокинеться люди.
У всяке віконце
Засіє сонце“.

В першу чергу — сонце знання хотів принести Куліш своєму народові. Він був поглядів консервативних, його не захоплювала революційна акція і тероризм „народників“. У цім він бачив відгуки нашої рідної гайдамаччини. Куліш був прихильником порядку, боявся, що революційний струс приведе до страшного нищення культурних і моральних цінностей. Він, бачивши загострення відносин між молодим українським національним рухом та польською шляхтою в Галичині, пробував помирити українців з поляками 1882 р. („Кращанка русинам і полякам на Великдень 1882 року“). В цій книжечці виразно бачимо страх Кулішів перед революцією, що, на його погляд, в Україні може набрати знову форм руйнівницької гайдамаччини. Куліш із своїми поглядами не міг знайти підпори в українському громадянстві, він був одинокий. Він проповідував куль-

турний аристократизм, і для цього не знаходив зрозуміння в українському „плебейському“, „хлопському“ русі. Це — Кулішева трагедія. Але — наперекір усьому — він уперто працював, часто сам, без надії побачити ним написане в друкованому вигляді, працював над тим, щоб вернути український народ в сім'ю культурних націй. З цього становища треба оцінювати Кулішів культурний патріотизм. Ще й досі з хвилюванням читаємо його вірш — профляття некультурності, писаний з-за кордону:

„На Україну,
де дурень дурня києм поганяє,
з Німеччини чи з Польщі оком, дину“

„Я не поет і не історик, ні!
Я піонер з сокирою важкою!
Вур'ян і кукіль в рідній стороні
Вирубаю трудящого рукою“.

І піонер-культуроносець береться до роботи. Із української мови, що ще навіть для Шевченка була головним чином мовою поезії, Куліш робить знаряддя універсальне. Це він перший написав історію України українською мовою. Треба пам'ятати, що мова прози багатша, різноманітніша від мови поезії, вона вимагає глибшої, ґрунтовнішої праці ніж поетична мова. (Ще й досі — в дужках будь сказано — ми маємо повинь сумнівно „поетич-“ (Закінчення на 4 стор.)

Малюнок П. Куліша

НЕОПУБЛІКОВАНИЙ ВИСНОВОК ІЗ СЛІДЧОЇ СПРАВИ ПРО П. КУЛІША

них" творів, а щодо прози — наукової чи публіцистичної, оригінальної або перекладної — на це ми ще дуже бідні).

Куліш писав як журналіст в українській пресі в Галичині, перекладав твори світового письменства на українську мову (Шекспір, Байрон, Гете), переклав (разом з Пулюєм) біблію. Ціль одна і та сама: дати народові, занедбаному історією здобутки світової культури.

Велика подібність у відношенні Франка і Куліша до свого народу:

„Я не люблю тебе з надмірної любові“ —

писав Франко про народ, якого сучасність йому була тяжка і огидна і в якому він хотів пробудити надії на іншу будучність, на поступ і вільну думку. І Куліш не любив свого народу в його сучасному, холопському стані. Він хотів бачити свій народ вищим культурним, рівним з іншими передовими націями світа. Тому, віддаючи до друку свій переклад творів Шекспіра на українську мову, Куліш ущипливими словами його супроводить, звертаючись до українського народу:

„На ж дзеркало всесвітнє, визирайся! Дивись, який ти азят мерзений!“

„Кулішів комплекс“ — це не самітне явище в нашій новій історії. Я вже згадував про „українофобію“ Франка. Чи не те саме у Шевченка, що називав своїх земляків-сучасників „німими, підлими рабами“ за те, що без протесту корилися неправді і насильству. Хто читав „Щоденник“ та „Спогади“ Євгена Чикаленка, той пригадає собі, як земляки „допікали“ цьому жертвенному патріоту, і він з горя записав, що мабуть доведеться в прізвищі перемінити букву „н“ на „с“ і писатися „Чикалеско“ (порумунському), щоб бути далі від таких „компатріотів“...

Культурний патріотизм — це ідея, за яку нам доведеться ще вести тяжку боротьбу.

П. Феденко

Серед паперів Куліша, взятих при його арешті у Варшаві, знайшли низку матеріалів, що могли б стати за доказ його провини.

Жандарми надали велике значення одному малюнку, який був у Куліша в двох примірниках: один олівцем, в другому контури по олівцю наведені чорнилом. Внизу між штрихами малюнку можна прочитати дату: 1843. В описі паперів записано так: „Рисунок зображує зрубану шаблюго голову українця, яку довбає одноголовий орел, а в горі — молодик“. Це підкреслення, що орел — одноголовий, показує, що в слідчих з'являлася думка, чи не є це символ стосунків двох народів — українського і російського.

Вони запитали в Куліша, — хто зробив цей рисунок і що він ви-

значає. Наводимо відповідь Куліша на допиті: „Рисунок цей зробив я. Він визначає картину забитого на полі бою козака, якому орел довбає очі. Образ цей часто зустрічається в народних українських піснях. Пісні ці надрукував в Москві Максимович. Я навіть можу навести уривок. В одній пісні орел говорить удові козака:

Ой я твого пана знаю,
Ой я з його попас маю:
Біле тіло вищипую,
Лені очі видовбую.

Інший приклад:

В чистім полі орел летить
На козака налітає
Очі йому випиває.

Є ще тут багато прикладів на цю тему, що її любить нарід при зображенні в піснях смерті козака на полі-бою“.

В. Ч-ий.

Власноручний малюнок П. Куліша виконаний 1843 р.

Куліш в Кирило-Методіївському братстві

Куліш заперечував участь свою в Кирило-Методіївському братстві не тільки на допитах перед жандармами, але й потім, значно пізніше, в спогадах своїх перед широким суспільством. „Ніколи не чув про існування слов'янського товариства св. Кирила і Методія, тому зовсім не знаю, хто його члени“, — записав у своїх свідченнях П. Куліш на першому ж допиті в III відділі царської канцелярії, яка провадила слідчу справу братчиків. Майже 40 років пізніше в спогадах про Костомарова Куліш не заперечував існування таємного товариства. На той час уже не можна було це зробити, бо факти з життя товариства були широкі і загально відомі, але Куліш і тепер заперечує свою участь в ньому, посилаючись на слова брата своєї дружини Василя Вілозерського про те, що „було в них щось подібне (до братства), але швидко випарилось, бо не відповідало станомі речей в Росії, а навіть самі персні ніби то (з іменами Кирила і Методія як символ належності до товариства) закинута в воду. „Разом з тим, — додає П. Куліш в спогадах про Костомарова, — він (Вілозерський), повідомив мене, що ні я, ні Шевченко не були зараховані до Таємного товариства з пощади до нас, бо ми працювали без того на користь слов'янської ідеї. Дійсно ми обидва не належали до цього товариства“.

Але ми не можемо тепер прийняти цих висновків на віру. Для нас немає ніякого сумніву, що Куліш не тільки знав про існування товариства, але й певним чином впливав на формування його ідеології. В свідченнях Ю. Андрузького на допитах може найкраще схематично зформульовано було розташування ідеологічних сил у братстві, при чому Куліш у цій схемі займав цілком певне місце. Ю. Андрузький зна-

чив дві мети товариства. „Основна мета, що об'єднувала всіх, — було з'єднання слов'ян на зразок З'єдинених Держав, або тодішньої конституційної Франції, і чоловіми діями в цьому напрямку Андрузький назвав Гулака і Костомарова, обох пов'язаних з Україною значно менше, ніж інші, бо Гулак був вихованець Дорпатського університету і набрався там „німецького духу“, а Костомарів, син російського поміщика сам відчував у собі поміркованість в національному питанні. Поруч з основною метою Ю. Андрузький зазначив ще й спеціальну — українську: „відновлення Гетьманщини, якщо це можливо — окремо, якщо ні — то в слов'янщині. І тут уже представником „української мети“ Андрузький назвав Шевченка, Куліша та інших.“

Можемо з певністю сказати, що ідеологічних розходжень у Куліша з іншими братчиками не було. Він був такий же запалений слов'яніст, як і Василь Вілозерський, як Микола Гулак, як Шевченко. Якраз на початку 1847 року Куліш добився через проф. П. Плетньова закордонної командировки від міністерства народної освіти для наукових студій в слов'янських землях і самий арешт Куліша з дружиною і Василем Вілозерським стався на дорозі за кордон. Він їхав з адресами слов'янських вчених у Варшаві, в Празі, таких самих прихильників ідей слов'янського об'єднання. Політичні погляди Куліша в цей період, треба гадати, не розходилися з тим політичним ідеалом, який був викладений Костомаровим в „Книгах битія українського народу“. Не дарма ж Кулішев при від'їзді за кордон братчики подарували один із рукописних примірників цього твору. Ідеал демократичної держави, обґрунтований історичним прикладом Запорізької Січі, стояв не лише перед очима Костомарова і Шевченка, а так

само й Куліш виходив з нього в своїх історичних того часу творах і натіяк на нього в листах до братчиків.

Закоханий в українській старовині, прекрасний знавець давнини українських міст, історичних легенд українських сіл, старовинного запорізького побуту і порядків, він так само, як і Шевченко, в 40-і роки не позбавився ще ідеалізування цих порядків, і устрій Запорізької Січі здавався йому зразком демократичної держави.

В селянському питанні, виходячи з засад рівноправності людини, Куліш, як і всі братчики, був прихильником визволення селян з кріпацтва. Одне темне місце в листі до Костомарова про те, що „прийде час на пророків, іскупителів многих“ — він пояснив на слідстві: „Маю на увазі письменників, що своїми творами доведуть поміщиків до добровільного звільнення селян“. Як у цьому питанні, так і в питанні про політичну перебудову устрою слов'янських держав, у першу чергу незалежної України, або України в складі слов'янської федерації, Куліш, як і інші братчики, основну роль надавав літературі. Листи Куліша до Костомарова 40-х років були по край повні натіяк, зрозумілих для братчиків, які ми тепер можемо тлумачити ширше, ніж це зробив на слідстві сам письменник.

Але пригадаймо ці тлумачення Куліша. На запитання, що значать слова: „прийде час і на царів-поетів, що все підкорять своїй божественній владі“, Куліш пояснив: „Впливи поетів на народ, на мою думку, царственно величезні під іменням царів-поетів я розумію поетів вищого злету, на зразок того, як орла називають цар-птицею“. А прозорі, за співставленням з відповідними висловами „Книг битія“, слова Куліша: „буде час здвигнення храму, в якому поклоняться чужі народи“, — згідно в „Книгах битія“ — „І день ото дня росло, умножалося козацтво, і незабаром були б на Україні усі козаки, усі вільні і рівні, і не мала б Україна над собою ні царя, ні пана, опріч Бога єдиного і, дивля-

чись на Україну, так би зробилось і в Польщі, а там і в других би слов'янських краях“ — Куліш знову перебив у площу літературну: „Тут я розумію храм наук і літератури рівно спільний для всіх народів...“

Це дуже характерно для людей 40-х років, що чекали „падіня мурів та укріплень“ від труб літератури і освіти. Знов таки це культурництво братчиків було характерною рисою для всіх їх учителів з професії і признавання, що за патронів для своєї справи обрали першочиселів слов'янських Кирила та Методія.

Культурне поле для роботи на ґрунті літератури, видавання популярних книжок, заведення народних шкіл вважалося всіма братчиками за найважливіше з усіх сфер людської діяльності. І Куліш у тих же листах до Костомарова згадує про потребу закладання шкіл, видавання підручників, а на допиті докладніше пояснює, що братчики мали намір писати короткі підручники українською мовою з священної та загальної історії, географії, рахівництва та сільського господарства.

Таким чином Куліш в усіх основних питаннях, що їх розв'язували для себе братчики, в 40-х роках стояв на спільному з ними ґрунті і пов'язаний був спільними думками. У цьому світлі питання про участь Куліша в братстві розв'язується цілком.

Всім напрямком своєї письменницької, культурної і громадської праці Куліш стояв на тому ж історичному шляху, що йшов від декабристів до шестидесятників і далі до Драгоманова. Так звані „лянкастерські“ школи, збудовані на методі взаємного навчання, що пропагувалися декабристами, членами „Союзу з'єднаних слов'ян“ 20-х років XIX віку, і т. зв. „недільні школи“ українських шестидесятників, на чолі яких були ті ж самі колишні кирило-методіївці, — в'яжуться в єдиний історичний процес думкам і плянам кирило-методіївців, серед яких заслугою місце належить Кулішеві

Б. Янівський

Політичний огляд

Комісія для роззброєння. В Лейк Саксес в Америці на засіданні Ради Безпеки з 11 членів Ради 9 голосувало за утворення комісії для роззброєння. Делегати ССРСР та Польщі здержалися від голосування. Ця комісія не має права контролювати атомової енергії, тільки „клясичну зброю“. Комісія має подати протягом трьох місяців проєкт загального обмеження збройних сил.

Англія. Лондонський уряд намагається перебороти вугільну кризу. Прем'єр Еттли заявив, що всяка незаконна витрата електроенергії буде карана за законами воєнного часу. Причиною вугільної кризи в Англії є також і перестаріле устаткування копалень: тому добування вугілля в Англії обходиться дорожче ніж в інших країнах.

Наслідком кризи розвинулася в консервативній пресі критика політики соціалістичного уряду, мовляв, він винен за недостачу вугілля.

Німеччина і великодержави. На конференції в Москві буде вирішено долю Німеччини. Пляни великодержав щодо Німеччини не однакові. ССРСР дає проєкт створення централізованої Німеччини, але такої, щоб не могла загрожувати безпеці ССРСР; Німеччина має заплатити 10 мільярдів репарацій. Рурська область має бути інтернаціоналізована.

Америка стоїть за господарське об'єднання Німеччини, щоб вона могла платити репарації. Америка обстоює федеративну форму для Німеччини. Погляд англійського уряду сходиться загально з американським. Рурську область англійський уряд хоче липити Німеччині як основу її господарства.

Франція боїться відновлення німецької могутності і хоче використати німецької репарації для свого господарства. Політично Німеччина має бути децентралізована. Французький уряд висловлюється проти підписування договору в Москві німецькими делегатами.

Канада. Канадський прем'єр Мекензі Кінг повідомив канадській палату громад про заключення договору з ЗДПА про „спільну оборону безпеки і в мирні часи“. Канада за двадцять століття дуже розвинулася. Населення зросло на 12 мільйонів. Закордонна торгівля Канади стоїть на третьому місці в світі. Промисловість так розрослася, що Канада зробилася „арсеналом демократії“ у цій війні. Не дивно, що Канада хоче, щоб до її голосу прислухалися і при всіх важких рішеннях міжнародної політики. Тому Канада домагалася голосу при рішенні долі Німеччини. Її домагання відкинув ССРСР, і тому вона збойкотувала наради міністрів закордонних справ у Лондоні, що підготовляють матеріали для конференції в Москві. Канада своєю господарською силою вже тепер творить великодержаву і буде нею в скорім часі і щодо числа населення. Для збільшення населення важна імміграційна політика.

Міністер хліборобства, преса і Канадська Церковна Рада висловилися за відкриття границь для імміграції, зокрема для ДП. Однак в публичній opinіо існують сильні психологічні перешкоди для цього. Показчиком великого значення цієї країни у світовій політиці є зріст дипломатичних представництв Канади.

Італія. Найважлишою подією для Італії в лютому було підписання

мирового договору 10. лютого в Парижі. Всі урядові кризи мали свій корінь у цій події. Найважливішим для підписання договору було, щоб кабінет, що його підписував складався з представників усіх великих партій, щоб ніяка з партій не могла використати своєї неучасті у підписанні договору для демагогічної агітації. Нарешті вдалося утворити коаліційний уряд у демократичних християн, соціалістів і комуністів. Нова італійська республіка старатиметься всяким способом використати всі можливості, щоб знов вийти на верх після програної війни. Для цього використовують італійці різні свої партії. Комуніст Толіятті вів прямі переговори з комуністом Тітом, і відносини з Югославією нормалізуються. Ненні нав'язав зв'язки з французькими і англійськими соціалістами, а прем'єр де Гаспері, християнський демократ, їздив діставати позичку в Америку, що, як і його партія обстоює капіталістичне господарство.

Союзники визнали італійську поміч у боротьбі з Німеччиною після 1943 р., і господарська поміч Америки безперечно доведе до загоєння ран завданих війною.

БЕЛЬГІЯ ПРИЙМАЄ 70.000 СКИТАЛЬЦІВ

Генерал Мек Нарні повідомляє, що Бельгія приймає 70.000 емігрантів, що перебувають в американській зоні Німеччини. ДП — головною з балтійських країн — підпишуть контракт на два роки для роботи в копальнях вугілля. Ці робітники будуть мати змогу прийняти бельгійське громадянство. До того часу ними буде опікуватися Міжнародний Комітет для біженців.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Табір в Ельвангені

Подаємо витяг із листа єпископа Української Автокефальної Православної Церкви Сильвестра як один із документів, що засвідчує наші ненормальні громадські відносини.

...„Особливі заходи супроти православного єпископа з боку п. п. Харкевича і Хамуляка набрали такого забарвлення, що стала потреба аж таким способом говорити до зарозумілих людей. Ворожість до єпископа почалася з кінця травня 1946 року, як довелось усунути з настоятельства „партійного“ священника за порушення дисципліни і безтактний політиканський виступ на урочистій академії з пошережним політичним устаном і діячів та вихвалюванням лише С. Бандери. Особисто п. Хамуляк зажадав відновлення на посаді порушника церковної дисципліни; при тому з натиском підкреслено про виступ єпископа на Соборі проти бандерівців. Коли все було заперечено і вимогу відкинуто, „партійці“ почали діяти іншим шляхом.

Поминувши Управу (старого складу з д-ром Тарапуком) зробили наклеп на єпископа перед директором УНРРА, спровокувавши останнього наговорити єпископові прикроців. Розкривши наклеп, директор сам прийшов до єпископа і попросив вибачення, ставши далі приятелем і прихильником єпископа, а організатори наклепу так і залишилися в не-

ПЕРЕСЕЛЕНСЬКИЙ ФОНД—БАЗА ПЕРЕСЕЛЕННЯ

Досі справа нашого переселення поступає дуже поволі наперед якраз тому, що замало звернено уваги на організацію фінансових засобів, без яких годі уявити собі якунебудь роботу.

Центральна Переселенська Управа мусить на перший план своєї роботи висунути негайно творення переселенського фонду, який, згідно з статутом Головної Української Переселенської Ради ЦПУЕ в Ні-

гідному становищі, визнаючи тільки через третю особу наклепні вигадки поліцаїв.

Дирекція шанувала єпископа, збудувала осібний величний храм і допомогла його прикрасити і прикрасити, а „партійне“ керівництво не пропускало нагоди дискредитувати духовенство і церкву.

Після відходу директора Гола, єпископового захисника, прибув новий представник з Америки. „Вожді“ табору знов пішли в наступ на єпископа. За час „передишки“ ельвангенський табір прославився на всю американську зону. Про „славні“ його діла писали газети „Неділя“, „Українські Вісті“, „Наше життя“. Знають всі про биття кольпортерів, викручування рук, викрадання пакунків, палення газет і т. д.

Тепер „вожді“ заходилися „допекти“ православному єпископові, виселяючи з келії в спільну кімнату на тій підставі, що, мовляв, „нема де розмістити справжніх українців“. Фактично ніяких „бідних“ не заселяють в єпископову келію, а поліпшують і без того вже зовсім вигідне мешкання становити прччетних до „партії“ осіб.

Довідавшись про ці „заходи“, новий директор УНРРА скасував їх.

Тоді пушено серед таборян наклепи, інсинуації, наговори і т. д. Всім, хто звертався до управи в житлових справах, оповідало про безсердечність, черствість, нехристиянську, нелюдяність єпископа, а тому, мовляв, малі діти гинуть в шідвалах, відповідальні робітники не мають фізичної спроможності працювати.

Наслідком цього стало те, що семидесятилітній єпископ, науковець автор наукових праць, опинився в спільній кімнаті з дітьми, без окремої келії для молитви і наукової праці. Така зневага і пониження сталися тому, що духовний архипастир не допустив у церкву політиканства.

Іменем українського архипастира і багаторічного науковця плямую алочинну роботу на практиці в таборі серед української еміграції. Милих ентузіастів з Західної України, а в рідких випадках і українців зі Сходу перетворено на московських опричників, що підбивають їх робити наклепи, інсинуації на своїх братів перед чужинцями.

В тяжкому становищі всіх нас на чужині витворився наведеними засобами і способами шкідливий поділ на „східняків“ і „західняків“; викликається загрозлива ворожнеча, створюючи сприятливий ґрунт для наших ворогів, що тільки й чигають на наше роз'єднання. „Схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде“, — сказав наш поет. Прийдіть до голови по розум, наберіться досвіду, а тоді ставайте керувати іншими.

Єпископ Сильвестр

меччині, повинен складатися з річних вкладок усіх українців, що бажають переселитись. Широкий загал українського громадянства не сміє відмовлятися від обов'язку вплата одноразової вкладки, бо від цього залежатиме успіх усієї роботи.

Учасником Переселенського фонду може бути кожен українець віком від 20 років, що добровільно зголошується на переселення і заплатить до Переселенського фонду 5 марок у рік, або 10 марок від родини (під родинною треба розуміти лише батьків і дітей).

Учасник фонду, що повністю сплатив положені вкладки, згідно з статутом, дістає виказку, що дає йому підставу користуватися правами учасника фонду, тобто: а) одержувати інформації про можливості та умови переселення і поселення; б) користати з поради, опіки і допомоги системи ГУПР у справах його переселення.

Внески до Переселенського фонду збирають таборіві (повітові) Переселенські Управи, що залишають собі певну частину на покриття адміністративних витрат, а решту негайно пересилають до Головної Централі.

Контролю над використанням Переселенського фонду провадить Контрольна Комісія Гол. Української Переселенської Ради та Контрольні Органи ЦПУЕ.

Організація Переселенського фонду побудована на широких громадських основах і під строною громадською контролею.

ЗАКЛИК ПОЛЬСЬКОГО ПРЕМ'ЄРА

Варшава. Прем'єр нового польського уряду Циранкевіч звернувся з закликом до всіх поляків, що живуть за кордоном, щоб вони негайно поверталися до Польщі. Прем'єр Циранкевіч обіцяв репатріантам якнайширшу допомогу.

В заяві перед парламентом прем. Циранкевіч сказав, що Польща буде дійсно співпрацювати з усіма слов'янськими державами та великодержавами Заходу. Зокрема прем'єр Циранкевіч висловив надію, що Польщі вдасться налагодити взаємини з Англією, що в останній час значно погіршилися.

* В Америку приїхала 11. 2. 74-літня шведка Кароліна Нордблад. Вона довідалася, що 73-літній Чарльз Содерстром, що його вона полюбила тому 60 років, одвоїв. Тепер вона має одружитися з „єдиним чоловіком, котрого любила“.

Загублену ДП індекс-карту Ч. 018161 на ім'я Лозової Александри, народженої 1905 р., українка, видану 17. 5. 1946 р. УНРРА Т. 558, вважати недійсною.

„НАШЕ ЖИТТЯ“ український тижневик

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Головний редактор:

Д-р П А Н А С Ф Е Д Е Н К О

Видає: Секція журналістів при Спілці Українських Письменників і Журналістів (СУПІЖ) в Ав'юбурзі

Державель ліценції: Павло Котівич

Authorized by Military Government
I C D., Press Branch O M G V
Licensee: Pawlo Kotowycz.

Адреса Редакції та Адміністрації:

„Our Life“, Augsburg,
Speyerer Straße 1 (Ecke Birkenfelder Straße)
Адреса для листування і грошових переказів тільки:

Ukrainian Newspaper „Our Life“,
Augsburg, Postamt 2, Postfach.

Druck: Hans Holmann, Bad Wörishofen.

Вимога життя

Чи гаразд впорядковане наше таборове життя? Чи все влаштоване по наших таборах так, як повинно бути? Наші табори мають таборові ради, таборові управи, вибрані ними. Як працюють вони? Чи знають це як слід ті, що обирали таборові ради. Чи можемо ми читати в газетах звіти з засідань таборових рад і з них знати, як працюють наші таборові управи і ради? Ні, не можемо, бо таких звітів не друкують наші газети, бо на тих засіданнях не присутні представники преси, завданням якої є інформувати громадянство. Чи тому, що тих представників не запрошують, чи тому, що вони самі не ходять на ті засідання — невідомо.

І ми не знаємо, про що там говорять, які постанови ухвалюють. Словом, між нашим громадянством, що обрало до таборових рад своїх представників, і таборовими радами чомусь утворилася якась завіса.

Чи здорове це явище — ота наша завіса? Ясно, що нездорове, і що пора покласти йому кінець.

1947 року треба покінчити з тією завісою. Демократична преса повинна добитися того, щоб на засіданнях наших таборових рад були присутні її представники так, як це робиться у всіх демократичних еуспільствах, коли самі наші ра-

ди ще не додумалися показати на ділі свій демократизм запрошенням представників преси, які б інформували наше громадянство й тим дали б йому можливість оцінити придатність радників виконувати те діло, яке доручили їм виборці. Досить вже тихцем вирішувати долю тисяч без хоча б пасивної присутності їх виборців. Найкраще було б, розуміється, влаштувати публічні засідання наших таборових рад, куди б допускалося певне число виборців. Може, однак, це неможливо з чисто технічних причин і до кращих часів можна з цією хвилю примиритися.

Ми знаємо, що це мають серед нас місце нездорові явища в житті наших таборових рад, але ми глибоко переконані, що багато нездорового можна усунути, коли преса загляне туди глибше, бо совісна преса — могутній лікар суспільних недомогань, — і радники самі, коли вони громадські люди, повинні потрібувати допомоги преси, яка серед своїх представників має людей з фаховою громадською освітою, які можуть подказати в своїх статтях не одне добре рішення, або дати належну оцінку його.

Чи багато наших таборових рад відгукнуться на наш заклик, покаже майбутнє. Ми хочемо вірити, що всі відгукнуться.

Таборянини

В Авгсбурзі переведено індивідуальні змагання у столовій ситківці (пінг-понг). В класі змагунів добули 1 міс. Ференц (Чорногора), 2. Красник Я. (Чорногора), 3. Ганусяк (Беркут). В класі юніорів 1 міс. Сивак (Чорногора), 2. Дяченко (Беркут), 3. Степко (Беркут). Кляса ольдбоїв: 1 міс. Андрухович (Чорногора), 2. Томин (Беркут), 3. Івашко (Чорногора).

Столова ситківка
Чорногора юніори (Авгсбург) — АТЧ, юніори (Авгсбург) 7:2.
Чорногора (Авгсбург) — Ожел Бяли (Авгсбург) 6:3.

Подаємо висліди змагань у волейболі за зимові першества РФК.:

Мужчини

	гор	відн. точ.
1. Січ, Регенбург	3	6:0
2. Лев, Миттенвальд	3	4:2
3. КЛК, Мюнхен	3	2:4
4. Беркут, Н. Ульм	3	0:6

Жінки

1. Орлик, Берхтсгаден	6	12:0
2. КЛК, Мюнхен	6	10:0
3. Лев, Миттенвальд	6	8:4
4. Чорногора, Авгсбург	6	6:6
5. Дніпро, Байройт	6	2:10
6. Січ, Регенбург	6	2:10
7. Беркут, Н. Ульм	6	2:0

Рада Фіз. Культури при ЦПУЕ постановила спільно з Українським Вільним Університетом створити термінологічну комісію для спортивного назовництва.

15. і 16. березня 1947 в Ашафенбурзі відбудуться змагання у столовій ситківці в клясах: змагунів, змагунок, ольдбоїв (вище 30 літ) і юніорів (16 до 18 літ).

З СВІТОВОГО СПОРТУ

10. 5. 1947 в Гляскоу (Англія) відбулися футбольні змагання між репрезентацією Європи і Англії.

На хокейові мистецтва світу, що відбулися в Празі від 16—23 лютого, ЗДПА вислали свою найсильнішу репрезентацію.

Виправлення похибок. 1. У статті „Німецьчина перед мировою конференцією“ (Ч. 5/100) в 2 шпальті 21 рядок слід читати так: „лід американською окупацією є центральний японський уряд. 2. У коротких інформаціях шпальти „У світі“ (Ч. 6/101) має бути наголовок не „Нова німецька партія“, а „Франко проголошує амністію“ (Париж).

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

У. Т. Г. І.

Сектор Аудиторного Високошкільного Навчання Українського Технічного Інституту в Регенсбурзі оголошує від 15. лютого 1947 року **ЗАПИС СТУДЕНТІВ НА ДЮЧІ ВЕСНЯНІ СЕМЕСТРИ академічного року 1946/47, а саме:**

- на 2, 3 і 4 сем. Агрономічно-Лісового відділу
- на 6 сем. Агрономічного підвідділу
- на 6 сем. Лісового підвідділу
- на 7 сем. Агрономічного підвідділу (в Мюнхені)
- на 2 і 4 сем. Ветеринарно-Зоотехнічного відділу (в Мюнхені)
- на 2, 3 і 4 сем. Хемічно-Технологічного відділу
- на 2 і 4 сем. Будівельного відділу
- на 2, 3 і 4 сем. Економічного факультету.

Якщо на якийсь семестр, що тут не зазначений, зголоситься більша кількість бажаючих, то буде розпочатий ще й той семестр.

Дійсними студентами можуть бути особи з закінченою середньою освітою. До прохання треба долучити крім матурального свідоцтва, ще й документи про закінчення відповідних попередніх семестрів на інших подібних рівнозначних високих школах.

Вписове становить 20, а студійне 250 нім. марок за семестр. Лекції розпочнуться 7. квітня 1947 р.

Прохання подавати на адресу Ректорату Українського Технічно-Господарського Інституту в Регенсбурзі:

Ukrainisches Institut, Regensburg, Ganghofer Siedlung, P. Hevsestr. 2

МИКОЛА ЦЕРБАК

ВІТРИ НАД УКРАЇНОЮ

(Поезії)

Видання Івана Манила

Ціна 5 марок. Сторін 64

Набувати в книгарнях

Вийшов з друку

ЛІТЕРАТУРНИЙ ЖУРНАЛ „ЗАГРАВА“ Ч. 4

Вміщено поезії: Т. Осмачки, Ю. Клена, М. Ореста, Яра Слаутича, В. Газенклевера; прозу: Ів. Смоля, Н. Кабалока; Дж. Сарбера, Р. Коннела; афоризми: В. Державина; спомини: Л. Чикаленка, О. Лятуринської; статті: Дм. Чижевського, Гр. Шевчука.

Замовлення слати на адресу:

Augsburg, Somme-Kaserne, 2/85

як також:

Ukrainian Newspaper „Our Life“, Augsburg, Postamt 2, Postfach

Подяка

Пан-отцеві Миколі Ляшуківі, Спіллі Українських Комбатантів, церковному хоріві УПАЦ в Ділінгені та громадянству табору складаємо свою сердечну подяку за відправлену дня 26-го січня ц. р. в таборівій православної церкви в Ділінгені панахиду в першу річницю смерті нашого дорогого і незабутнього мужа і батька дипл. інженера Олександра Івановича Дунічевського, професора технічної школи в Холмі, організатора та першого директора української гімназії на еміграції (в Каліші в таборі інтернованих), який трагічно загинув дня 28-го січня 1946 року в Гановері.

Олена Дунічевська, вдова
Юрій Дунічевський, син

Вже вийшла з друку книжка

НАША ДОПОМОГА

ХВОРОМУ

Д-р С. Парфанович

118 сторін, багато ілюстрацій.

Ціна 12 марок Ціна 12 марок

До набуття в книгарні:

„ВЕРХОВІНА“ Augsburg, Somme-Kaserne, Bl. II. Z. 6

Вийшов з друку

найбільший і найповніший ілюстрований український

КАЛЕНДАР - АЛЬМАНАХ на 1947 рік

„НА ЧУЖИНІ“

В календарі — святці й загальні календарні відомості, український історичний календар, світ у числах, наукові статті, оповідання, поезії, веселий куток. — Ціна 10.— Мар.

Замовляти: Авгсбург, Ульмерштр. 7.

— Українське Бухгандльонг —

або в Адміністр. „Нашого Життя“

РОЗШИРЕННЯ

(В листуванні подавати Ч.)

738. Василь Дуб, Людвігсбург, Вюрт., Люйтпольдкесерне Б. І. 51 — пошукує Нестора Скебінського і Івана Коханого, що перебували в Австрії.

738 а. Черевко Федір, Вад Верісгофен, табір Вальдгайм, шукає сина Черевка Михайла та знайомих Сала Мефодія і Ковалю Олександра.

744. Пошукує синів Дмитра і Георгія Степанкович. Тих, що знали би місце їх перебування ласкаво просить повідомити мати Надія Степанкова: Миттенвальд, Кемп Лютензе, Тім 1064. Ваєрн.

745. Гнат Лазаренко, Гамбург-Нойграбен, Тім 514, Лягер Фіншбек, Бараке 14, Цім. 190., пошукує Лазаренка Вадима Гнатовича, що раніше перебував у м. „Гайде“ і 27. 2. 1945 р. переїхав до Мюнхену.

746. Хто знає про долю Мирослава Вігінного — просять повідомити Адміні-

страцію „Н. Ж.“. Останньо перебував в Грумбах-Глян, Мозельлянд.

747. Ліда Бобрівник, Австрія, Зальцбург, Лексенфельд Ч. 21., розшукує брата Валентина Бобрівника.

748. Дехтяренко Віктора розшукує чоловік Люсі. Подати відомости до Адміністрації „Н. Ж.“.

749. Володимир Лазарчик з дружиною Ольгою, Гайльброн (Некар, Цейлісбруненгойсен, розшукують синів Святослава і Юрка, що в січні 1945 року працювали при будівлі окопів біля Серадза.

750. Український переселенець в Аргентині розшукує своїх приятелів Осипа Бриля Костя Мигалю, Семена Романова, Петра Ващука. Зголошення надсилати до Адміністрації „Н. Ж.“.

755. Роговський Антін з с. Рокитниці, Володимир Вол. повіту, розшукує своїх рідних та знайомих. Повідомити: А. Роговський, (20 а; Годенау, Крайс Альфельд (Ляйне), Укр. Лягер.

756. Лозовий Іван розшукує своїх рідних та знайомих. (20 а) Годенау, Кр. Альфельд (Ляйне), Укр. Лягер.